

L'ACCIDENT

M. Concepció Saurí i Ros

No s'espanti, Pietat, no passa res. És que acabo de tenir un accident i les cames encara em tremolen, per això m'he assegut aquí una estona. Em trobo bé, no es preocupi... No, no vull entrar a casa encara... No, no cal que els avisi. Veurà, a vostè ja li ho puc dir: la veritat és que no sé com ho explicaré, això, a la família, no ho sé; de seguida m'ho coneixeran, que m'ha passat alguna cosa, i quan sàpiguen el que he fet... Ai...!

... Que sí, dona, que estic bé. Només és que no em puc treure l'accident del cap; em dic que ja ha passat i que no s'hi pot fer res, però no deixo de donar-hi voltes i més voltes. Tanco els ulls i torno a veure la cara del pobre senyor del Clio, o, més ben dit, les seves cares: cara d'incrèdilitat quan me l'hi he tirat a sobre, cara d'indignació quan ha vist el capó del seu cotxe nou de trinca ben abonyegat, cara d'exasperació quan omplia els papers de l'assegurança... I la seva veu —amb un punt d'histèria— encara em ressona a les orelles: “Com em pot passar una cosa així a mi? Jo que no he tingut mai cap accident! I condueixo des dels

divuit! Seré la riota de tothom!” , anava repetint, una i altra vegada. “I jo què?” , em deia per dins, però no m’atrevia a contestar, només em disculpava com podia...

Ben pensat, ja em podia tenir un xic de consideració, no ho he fet expressament, no troba? Que no veia aquest home que jo també he ben rebut? Que no s’imaginava la vergonya que passaré quan ho expliqui als de casa? Perquè els ho he d’explicar, és clar. Si no, com justificaré aquests blaus...? Ai...!

... Gràcies, Pietat, no necessito res... Sí, jo també en tinc, de pomada per als cops, ja me n’hi posaré una mica. Fa goig tenir veïnes com vostè... Sap, em diguin el que em diguin, tindran raó. Hauré d’escoltar i callar, m’ho he ben merescut. He estat una autèntica irresponsable, no he pensat gens abans d’actuar, com sempre recordo a la mainada que cal fer. Quin mal exemple els donaré! I en Marc?! Prou que em diu que sóc una distreta, que vigili, que a vegades sembla que el carnet me l’han donat en una tómbola... Ja ho veurà, ara el meu home tindrà tema per a un any! I això que, de fet, el tema de conduir bé o malament no hi ha tingut res a veure... Ai...!

... Sí que ho he vist a venir, sí. He vist ben clar el que passaria, però quan ja no hi podia fer res. Voldria poder recular fins a deu minuts abans de l’accident, o cinc, o just abans que fos inevitable. Qui pogués aturar el temps...! D’acord, d’acord, no fa marxa enrere, però bé que és elàstic, com avui he pogut comprovar: en uns segons he pensat mil coses alhora, mentre envestia el Clio, que —amb la paret al darrere— no tenia cap possibilitat d’escapar, i els ulls del conductor s’obrien cada vegada més. En aquest breu instant he fet un repàs a quasi tota la meua vida; fins i tot

he recordat com la meva germana i jo jugàvem a vaixells quan érem petites: tocat i enfonsat! Ha estat l'últim que se m'ha acudit en ple impacte, mentre em començaven a fer mal les costelles... Ai...!

... Doncs quan he pogut tornar a respirar i enfocar la vista, tenia davant meu el senyor del Clio que s'estirava els cabells i semblava que no es decidia entre posar-se a riure o a plorar. Aviat ha vingut més gent a veure què havia passat, i tots parlaven alhora. Em penso que han collit tot el que hi havia per terra —jo inclosa. Després, una de les encarregades del supermercat ens ha fet pujar al despatx perquè ens reféssim i omplíssim els papers. Mentre l'atropellat es prenia un conyac, jo m'acontentava amb un ventilador i esperava despertar-me del malson d'un moment a l'altre. Però no, no m'he despertat, sinó que he hagut de donar les meves dades per al comunicat d'accident. El senyor del Clio està assegurat a tot risc, per sort. Rondinava que ara perdria no sé quines bonificacions, però bé que cobrarà els desperfectes, no es pot queixar. No sé què hauria passat si no fos així; la meva companyia no crec que hagués volgut pagar res, ja que el cas no està previst a la pòlissa... Ai...!

... Ja acabo, ja... Tots dos hem descrit de comú acord el xoc frontal, mentre jo em disculpava (ho sento, no sé què m'ha passat, no he rumiat res, ho sento moltíssim) i ell em repetia una vegada i una altra que aquest era el seu primer accident i que tothom li prendria el pèl quan ho expliqués. I, sap què? A la casella del croquis, el senyor del Clio hi ha fet un dibuix d'una senyora que m'afavoria molt poc: semblava una dona boja, amb els cabells esbullats i uns ulls ben rodons. No m'ha agradat gens, però no he dit

res. He firmat i llestos! Llavors l'encarregada m'ha fet tocar altra vegada de peus a terra: tant sí com no volia portar-me a l'hospital perquè em donessin una ullada i trucar a la meva família. Jo li he dit de seguida que no calia. Ella ha insistit molt, i m'ha dit que feia mala cara! I doncs, quina cara faria aquesta senyoreta si es trobés en el meu lloc...? No, no li he contestat això, sinó que tenia el cop i prou, que no volia que donés un ensurt a ningú, que m'estimava més explicar-ho en persona —en aquell mateix moment he començat a rumiar alguna altra manera de sortir-me'n— i que moltes gràcies per tot. Me n'he anat abans que la noia em reclamés responsabilitats. Només faltaria que em volguessin fer pagar els desperfectes...! Ai...!

... És clar, jo ja hi he perdut prou, en aquesta història. Quan he tornat a l'aparcament no ho he volgut comprovar, però pot comptar que els ous deuen ser aixafats, que la fruita no es pot aprofitar, que els congelats estan a punt per llençar, que les galetes han quedat esmicolades i que la *mousse* de llimona no en deu tenir res, de *mousse*, a hores d'ara. La veritat és que no tenia ànims per tornar-hi. He recollit les meves bosses, he agafat el cotxe i cap a casa; avui demanarem una pizza i demà serà un altre dia... Ai...!

... Doncs ja fa una bona estona que hi sóc. I per més que m'hi esforço no se m'acut cap excusa mínimament consistent pels blaus ni per l'estat de les compres, i menys per les dues coses alhora. A vostè tampoc, Pietat?... No, no hi ha remei, els hauré d'explicar l'accident. Començaré pel començament, i així potser tindran en compte els atenuants del cas. I és que no hauria passat res si no s'hagués espatlilat l'ascensor del supermercat, o si tan sols haguessin posat un cartell a la porta de l'aparcament subterrani avi-

sant que l'ascensor no funcionava; així jo ja no hi hauria entrat amb el cotxe. Però no, ningú m'ha avisat i, és clar, jo he aparcat, he pujat com sempre per l'escala per fer cames, he recollit un carretó, l'he carregat amb la compra de la setmana i quan he volgut baixar amb l'ascensor m'he trobat l'avís d'"espatllat". Què havia de fer? D'acord, podia deixar el carretó en una caixa, anar a buscar el cotxe i aparcar prop de la porta. Però mentre ho rumiava anava caminant d'esma, i m'he trobat jo i carretó davant la porta exterior del garatge, al començament de la rampa. Hi he donat un cop d'ull i m'ha semblat que, tot i que no devia ser gaire correcte, no passaria res si, per un dia, i donades les circumstàncies, baixava per allà; a més, no venia ningú ni se sentia cap soroll... Quina mala pensada he tingut! Després de fer només dues passes per la fatídica rampa —no sé quin caram de lleis físiques deuen haver actuat— jo ja no podia controlar el carretó, semblava que tingués vida pròpia. He fet força per fer-me enrere, però no hi ha hagut manera, i el carretó s'ha accelerat més i més mentre jo volava, ben agafada a les meves compres... Dona, m'havia gastat més de cinquanta euros, no era qüestió d'abandonar així com així...! Ja he intentat dirigir el meu vehicle, però ha estat inútil, no hi ajudava gens que els meus peus no toquessin a terra... Al final hem frenat, sí, quan hem topat amb el Clio que sortia de la seva plaça d'aparcament... Ai...!

... Gràcies, Pietat, ja li ho diré, si necessito alguna cosa... No, no hi donaré més voltes. Ja que no hi veig cap més solució, els ho explicaré. Respiraré fondo —ai, quin mal les costelles!— i que sigui el que Déu vulgui.